RESEARCH ARTICLE

DOI: 10.54392/ijot2642

INDIAN JOURNAL OF TAMIL

Asian Research Association

Mandodari as an Embodiment of Tamil Akam Tradition: A Study through V.Suba. Manickam's Tamil Kadhal

P. Sridevi [a, *]

[a] Department of Tamil, Sri S. Ramasamy Naidu Memorial College, Sattur-626203, Tamil Nadu, India
*Corresponding author Email: psridevi@srnmcollege.ac.in
DOI: https://doi.org/10.54392/ijot2642
Received: 22-06-2026; Revised: 13-09-2026; Accepted: 19-09-2026; Published: 30-09-2026

Abstract: This study undertakes a comparative analysis of the representation of Mandodari's love and ethical conduct in Kamba Ramayanam through the theoretical framework of Tamil Kadhal, a work on the principles of akam poetics by Dr. V. Suba. Manickam. It examines Mandodari's characterization in relation to the Sangam literary concepts of kalaviyal (premarital love) and karpiyal (marital love), with particular emphasis on ullappunarcci (emotional or inner union), araththodu nirral (standing by virtue), the rejection of perunthinai (love that falls outside the accepted conventions of akam), and the dignity of karpu (chastity and marital fidelity). These concepts provide the basis for understanding the moral, emotional, and relational dimensions of Mandodari's character. Although her husband, Ravana, departs from ethical conduct by desiring another man's wife, Mandodari attempts to correct him through moral counsel. Her actions are examined in relation to the Sangam principle of araththodu nirral, which emphasizes adherence to ethical propriety in relationships. Furthermore, her grief upon witnessing Ravana's body on the battlefield and her final embrace of him, culminating in her death, are analysed as representations of the ideal of karpu and the heightened tragic emotion (avalam) in Tamil literary tradition. The study argues that Kamban portrays Mandodari not merely as a tragic wife but as a character embodying the ethical ideals and emotional depth of the Tamil akam tradition. Her conduct serves as a moral counterpoint to Ravana's transgression and highlights the relationship between love, virtue, marital fidelity, and moral responsibility. Through a comparative reading of Kamba Ramayanam and Tamil Kadhal, this study demonstrates how Mandodari's characterization reflects the continuity and creative transformation of Sangam akam principles within Tamil epic literature.

Keywords: Mandodari, Kamba Ramayanam, Tamil Kadhal, Sangam principle

தமிழ்உலகில் மண்டோதரியின் காதல்: வ.சுப. மாணிக்கனாரின் 'தமிழ்க்காதல்' கோட்பாட்டு வழியிலான ஓர் ஒப்பாய்வு

பி. ஸ்ரீதேவி [அ *]

[அ] தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ எஸ். இராமசாமி நாயுடு ஞாபகார்த்தக் கல்லூரி, சாத்தூர்-626203, தமிழ்நாடு, இந்தியா

முன்னுரை

பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் விழுமியங்களை வரைமுறைப்படுத்தும் அகத்திணைக் கோட்பாட்டில், காதலும் கற்பும் மனித உணர்வுகளின் உயரிய வெளிப்பாடுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. சங்கப் பாடல்கள் வடித்தெடுத்த அகத்திணை மரபை 'உள்ளப்புணர்ச்சி', 'அன்பின் ஐந்திணை', 'பெருந்திணை', 'கற்பொழுக்கம்' என்னும் சமூக-உளவியல் கோட்பாடுகளின் வழி ஆழமாக ஆராய்ந்தவர் அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் ஆவார். அவர் தம் 'தமிழ்க்காதல்' என்னும் ஆய்வு நூலில், தமிழ் அகப்பொருள் மரபு என்பது வெறும் பாலியலை உரைத்தல் என்பதல்ல. அது மன இணைவும் தார்மீக அறமும் இணைந்த அரிய வாழ்வியல் நெறி என்பதை நிறுவியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில், இதிகாசக் காப்பியமான கம்பராமாயணத்தில் வருகின்ற மண்டோதரியின் பாத்திரப்படைப்பு, தமிழ் அகத்திணை மரபின் 'கற்பியல்' மற்றும் 'உள்ளப்புணர்ச்சி' மாண்புகளுக்கு மிகச்சிறந்த சான்றாகத் திகழ்கிறது. பேரரசி மண்டோதரி இராவணன் மீது கொண்ட காதலும், அவனது அதர்மச் செயல்களுக்கு இடையே அவள் நிலைநிறுத்திய தார்மீக அறவுரைகளும், இறுதியில் அவனது மார்பைத் தழுவி உயிர்

துறந்த தியாகமும் தமிழ் மனத்தின் கற்பியல் எல்லையைக் காட்டுகின்றன. இக்கட்டுரை, வ.சுப. மாணிக்கனாரின் 'தமிழ்க்காதல்' நூலில் முன்வைக்கப்படும் அகத்திணைக் கோட்பாடுகளின் பின்னணியில், தமிழ்உலகில் மண்டோதரியின் காதல் எத்தகைய உன்னதமான இடத்தைப் பெறுகிறது என்பதை விரிவான ஒப்பாய்வுக்கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்கிறது.

அகத்திணை நெறியும் மண்டோதரியின் உள்ளப்புணர்ச்சியும்

தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களில் களவொழுக்கமும் கற்பொழுக்கமும் உடல்பார்ந்த இணைப்பை விட மனம்பார்ந்த உயிர்ப்பிணைப்பையே முதன்மையாகக் கொள்கின்றன. இதனை வ.சுப. மாணிக்கனார் தம் நூலில் 'உள்ளப்புணர்ச்சி' என்னும் சொல்லால் சுட்டுகிறார்.

"காதலர்தம் மனவொற்றுமையே அகத்திணையின் உயிர்ப்புப் பண்பு. இவ் வொற்றுமையை 'உள்ளப் புணர்ச்சி' என்று அகவிலக்கணம் கூறும். இருவர் நெஞ்சமும் ஒன்றுபட்ட பின்னரே மெய்யுறுப் புணர்ச்சி நிகழ்தல் வேண்டும் என்பது தமிழ் அகத்திணை மரபு." – (Manickam, 1956)

மண்டோதரிக்கும் இராவணனுக்கும் இடையே அரும்பிய காதலின் தொடக்கம் இத்தகைய 'உள்ளப்புணர்ச்சி' சார்ந்ததாகவே அமைகிறது. புராண மரபுவழிச் செய்திகளின்படி, வனத்தில் சிவபிரானைப் போற்றி இராவணன் வீணையை மீட்டிப் பாடிய இன்னிசைக் கீதமே மண்டோதரியின் செவிவழியே புகுந்து அவளது கன்னி மனத்தைக் கவர்ந்தது என்னும் செய்தியும் சில ஆய்வாளர்களால் கூறப்படுகிறது. உடற்பாழ்ச்சிக்கு முன்னரே இசையினாலும் சிவபக்தியினாலும் உள்ளங்கள் ஒன்றுபட்ட இந்த இயற்கைப்புணர்ச்சி, சங்க அகத்திணையின் 'இயற்கைப் புணர்ச்சி' மற்றும் 'உள்ளப்புணர்ச்சி' நெறிக்கு முற்றிலும் இயைந்ததாகும் (Manickam, 1956).

வ.எண்	அகத்திணைக் கோட்பாடு ('தமிழ்க்காதல்')	மண்டோதரியின் காதல் வாழ்வில் வெளிப்பாடு
1.	உள்ளப்புணர்ச்சி (Mental Union)	வீணா கானத்தாலும் சிவபக்தியாலும் இராவணனுடன் மனதால் ஒன்றுபட்ட நிலை.
2.	ஒருவனுக்கு ஒருத்தி (Monogamy Ideal)	கணவன் பல மனைவியரைக் கொண்டிருந்தபோதும், அவனையே தன் ஏகதெய்வமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த கற்பொழுக்கம்.
3.	கற்பின் திண்மை (Steadfast Virtue)	கணவனின் வீழ்ச்சிச் சூழலிலும் தார்மீக சாட்சியாக நின்று நல்வழிப்படுத்த முயன்ற உறுதியான நிலை.
4.	உடன்போக்கு / தியாக முடிவு (Ultimate Sacrifice)	கணவனின் மறைவுக்குப் பின் தனித்து வாழ விரும்பாது அவனது உடலோடு உயிரைத் துறந்த உன்னதம்.

வ.சுப. மாணிக்கனார் குறிப்பிடுவது போல, "ஒருவன் ஒருத்தி என்னும் சமுதாயக் குறிக்கோள் அகத்திணையின் வேராகும்" (Manickam, 1956). இராவணனுக்குப் பல மனைவியர் இருந்தபோதிலும், மண்டோதரியே அவனது பட்டத்தரசியாகவும், அவனது அசுரகுணங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் தார்மீகச் சக்தியாகவும் திகழ்ந்தாள். அவளது தார்மீகக்குணங்களே இராவணனைப் பல ஆபத்துகளிலிருந்து காக்கும் அரணாக விளங்கியது.

பெருந்திணை முரணும் மண்டோதரியின் தார்மீக அறவுரையும்

தமிழ்க்காதல் மரபில் அன்பின் ஐந்திணை என்பது இருவயின் ஒத்த அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மாறாக, ஒருதலைக் காமத்தை 'கைக்கிளை' என்றும், பொருந்தாக் காமத்தை 'பெருந்திணை' என்றும் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் வரையறுக்கின்றன. வ.சுப. மாணிக்கனார் பெருந்திணையின் இயல்பை பின்வருமாறு பகுப்பாய்வு செய்கிறார்.

"பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம்; வலிந்த புணர்ச்சி; இழிநிலை உடையது. பிறன்மனை நயத்தல், அற நெறி கடந்து காமம் கொள்ளுதல் ஆகியவை அகத்திணை நெறிக்கு முற்றிலும் புறம்பான பெருந்திணைப் பாற்படும்." – (Manickam, 1956)

இக்கோட்பாட்டின்படி நோக்குகையில், இராவணன் சீதையின் மீது கொண்ட காமம் என்பது அகத்திணை நெறிக்கு முரணான 'பெருந்திணை' மற்றும் 'கைக்கிளை' வகையைச் சார்ந்ததாகும். பிறன்மனை நயத்தலாகிய இப்பெருந்திணை ஒழுக்கம் இராவணனின் குலத்தையே அழிக்கும் என்பதைத் தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் உணர்ந்தவள் மண்டோதரி. மண்டோதரி இராவணனுக்கு அளித்த அறவுரைகள் வெறும் மனைவியின் புலம்பல் அல்ல. அவை அகத்திணை தர்மத்தை மறந்த கணவனுக்கு அளித்த தார்மீக எச்சரிக்கைகளாகும்.

1. **பிறன்மனை நயவாமை எச்சரிக்கை**: சீதை சாமானியப் பெண் அல்ல. அவள் அக்கினியில் தோன்றியவள், அவளது கற்பின் தீ இராவணனுக்கும், இலங்கைக்கும் தீமையையே விளைவிக்கும் என்பதையும், வேதவதியின் அவதாரமே சீதை என்பதையும் உணர்த்தி இராவணனைத் திருத்த முயன்றாள்.
2. **அறச்சீற்றம்**: அசோகவனத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சீதை இராவணன் காதலை ஏற்க மறுத்து கடுமையாகப் பேசுகிறாள். கோபமடைந்த இராவணன் வாளால் வெட்ட முற்பட்டபோது, ஓடிவந்து அவனது கையைப் பற்றித் தடுத்து, "ஒரு பெண்ணைக் கொல்வது கொடும் பாவம்" என்று கூறி அந்த எண்ணத்தைக் கைவிடுமாறு கூறி சாடினாள் (Kambar, 2010).
3. **அறத்தின் துணை**: வீடணன் கூறியது இராவணனின் நன்மைக்காகவும், அரக்கர் குலத்தின் நன்மைக்காகவுமே தவிர, இராவணனுக்கு துரோக் செய்யவில்லை அறத்துடன் இணைந்தவருக்கு ஆறறிவற்ற உயிரினங்களும் துணைநிற்கும்; அறத்திலிருந்து விலகியவருக்கு உடன் பிறந்தோரும் விலகி நிற்பர் என்று வீடணனின் வெளியேற்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டி இராவணனுக்கு அறவுரை பகன்றாள்.

இங்ஙனம், வ.சுப. மாணிக்கனார் சுட்டும் 'அகத்திணை எல்லைகளைக் காக்கும் அறத்தொடு நிற்றல்' என்னும் கோட்பாட்டிற்கு மண்டோதரியின் செயல்பாடுகள் மிகச்சிறந்த உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றன.

கற்பின் உன்னதமும் அவலச்சுவை தியாகமும்

தமிழ்க்காதல் மரபில் கற்பு என்பது கணவன் மீது கொள்ளும் தளராத அன்பையும் தார்மீகப் பிணைப்பையும் குறிப்பதாகும். வ.சுப. மாணிக்கனார், "கற்பியல் என்பது களவொழுக்கத்தின் முதிர்ச்சியாய், குடும்ப அமைப்பில் அறத்தோடு வாழும் வாழ்வாகும்" என்று குறிப்பிடுகிறார் (Manickam, 1956). கம்பராமாயணத்தில் இந்திரசித்து வீழ்ந்த போர்க்களத்திற்கு ஓடிவரும் மண்டோதரியின் தோற்றத்தைக் கம்பர் வர்ணிக்கும் போது, அவலச்சுவை (Pathos) சூழலிலும் அவளது பேரழகை வர்ணிக்கிறார்.

> "கருங் குழல் கற்றைப் பாரம் கால் தொட, கமலச் செங் கண் அருங் மழை சொரிய, மேனி அந்தி வான் பொன்னின் மின்ன, பெருங் மார்பில் கரத்தால் கொட்டி, 'பிள்ளாய்! என் பெறற்கரிய மரகதமே!' எனக் கதறி வீழ்ந்தாள் மண்டோதரி." (Kambar, 2010)

இப்பாடலில் கம்பன் பயன்படுத்திய 'சிருங்கார-அவல முரண்' (Aesthetic Juxtaposition of Sringara and Pathos) என்னும் அழகியல் உத்தி, மண்டோதரியின் பேரழகின் பின்னணியில் அவளது சோகத்தின் தீவிரத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. வ.சுப. மாணிக்கனாரின் கோட்பாட்டு வழியில், இது கற்புடைய பெண்ணின் சோகம் உலகியலைக் கடந்து இலக்கிய உன்னதத்தைப் பெறும் காட்சியாகும்.

இராவணன் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் போது, அவனது மார்பில் பாய்ந்த இராமபாணத்தைக் கண்டு கதறும் மண்டோதரியின் புலம்பல் பாடல் தமிழ் இலக்கியத்தின் அவலச்சுவையின் உச்சகட்டமாகும்.

> "கள் இருக்கும் மலர்க் கூந்தல் சானகியை மனச் சிறையில் கரந்த காதல் உள் இருக்கும் எனக் கருதி, உடல் புகுந்து, தடவினவோ ஒருவன் வாளி?" – (Kambar, 2010)

இப்பாடலில், இராவணனின் மார்பைத் துளைத்துச் சென்ற இராமபாணம், அவனது இதயத்தினுள் சீதையின் மீது அவன் கொண்டிருந்த காதல் ஒளிந்திருக்கிறதா என்று தடவிப் பார்த்ததோ என்று மண்டோதரி கதறுகிறாள். கணவன் தவறிழைத்த போதிலும், அவனது இறப்பில் அவனது காதலின் ஆழத்தையும் தன் கற்பின் ஆழத்தையும் ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படுத்தும் மண்டோதரியின் இப்புலம்பல், தமிழ் உணர்வின் சிகரமாகும். புலம்பி அழுத மண்டோதரி, இறுதியில் இராவணனின் பொன்னாலான மார்பைத் தன் மெல்லிய கரங்களால் தழுவிக்கொண்டு அவனது உடலின் மீதே விழுந்து தன் உயிரைத் துறக்கிறாள்.

> "தரங்க நீர் வேலையில் தடித்து வீழ்ந்தென உரம் கிளர் மதுகையான் உரத்தின் வீழ்ந்தனள்." – (கம்பர், கம்பராமாயணம்: யுத்த காண்டம், மண்டோதரி புலம்புறு படலம், பா. 20)

வ.சுப. மாணிக்கனார் விளக்கும் 'கற்பின் உச்சகட்ட உயிர்ப்பிணைப்பு' (Manickam, 1956) என்பதற்கு மண்டோதரியின் இந்தத் தார்மீக உயிர்நீத்தல் மிக உயர்ந்த சான்றாக அமைகிறது.

கணவனின் தவறுகளை சுட்டிக்காட்டிய அதே நேரத்தில், அவனது மறைவுக்குப் பின் வாழ விரும்பாது தன் உயிரையே ஈந்த அவளது காதல், தமிழ்க்காதல் உலகத்தில் அசைக்க முடியாத கற்பின் அடையாளமாக மாறுகிறது.

முடிவுரை

வ.சுப. மாணிக்கனாரின் 'தமிழ்க்காதல்' நூல் வெளிப்படுத்தும் சங்க அகத்திணைக் கோட்பாடுகளின் ஒளியில் மண்டோதரியின் காதலை அணுகும்போது, அவள் வெறும் இதிகாசப் பாத்திரம் மட்டுமல்லள்; தமிழ் அகம் மற்றும் கற்பியல் மரபின் தார்மீகக் குறியீடு என்பது தெளிவாகிறது. மண்டோதரியின் காதல் என்பது, உள்ளப்புணர்ச்சியில் தொடங்கி: இசையினாலும் தெய்வ வழிபாட்டினாலும் ஒன்றுபட்ட மன இணைப்பு. கணவன் பெருந்திணைப் பாதையில் விலகிய போது தார்மீகத் தைரியத்துடன் வழிகாட்டிய அறக்குரல். கணவனின் மறைவில் தன் உயிரையும் ஈந்த தியாகத்தின் சிகரம். எனவே, தமிழ் இலக்கிய உலகில் மண்டோதரியின் காதல் என்பது காமத்தைக் கடந்த அற உணர்வாகவும், கணவனின் ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்த முயன்ற தார்மீகச் சக்தியாகவும், கற்பின் அசைக்க முடியாத தூணாகவும் என்றும் சிரஞ்சீவியாக நிலைகொண்டுள்ளது.

References

Kambar, (2010) Kambaramayanam, Uma Pathippagam, Chennai, India

Manickam, V.S. (1956) Tamilkkadhal, Meiyappan Pathippagam, Chidambaram, India.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2026. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

P. Sridevi, Mandodari as an Embodiment of Tamil Akam Tradition: A Study through V.Suba. Manickam's Tamil Kadhal, Indian Journal of Tamil, 7(4), (2026) 8-11. https://doi.org/10.54392/ijot2642